

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 223.953 van 18 juni 2013

G./A.204.020/VI-19.527

In zake: **1. HERTOGHE** Thierry,
 2. WALRAEVENS Alain,
 3. WOLLAERT Peter,

die woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Jean-Marc PICARD, advocaat,
Capouilletstraat 34,
1060 Brussel,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Vice-Eerste
Minister en Minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, belast met Beliris en de Federale
Culturele Instellingen,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre LEGROS en Mr. Jérôme SOHIER, advocaten,
Emile De Motlaan 19
1000 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

I. ONDERWERP VAN HET BEROEP

Bij een op 12 maart 2012 ingediend verzoekschrift vorderen Thierry HERTOGHE, Alain WALRAEVENS en Peter WOLLAERT de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 26 oktober 2011 houdende verbod van aflevering van geneesmiddelen voor cutaan menselijk gebruik met een concentratie aan testosteron hoger dan 2,5 %, dat bekendgemaakt is in het Belgisch Staatsblad van 13 januari 2012.

II. PROCEDURE VOOR DE RAAD VAN STATE

De memories van antwoord en van wederantwoord zijn regelmatig uitgewisseld.

Het administratief dossier is ingediend.

De heer Christian AMELYNCK, eerste auditeur bij de Raad van State, heeft een verslag opgemaakt.

Van het verslag is kennis gegeven aan de partijen. De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

Bij een beschikking van 29 april 2013, waarvan aan de partijen kennis is gegeven, wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 29 mei 2013.

De heer Paul LEWALLE, staatsraad, waarnemend voorzitter, heeft zijn verslag uiteengezet.

Mr. Jean-Marc PICARD en Mr. Catherine DENIS, advocaten, die voor de verzoekende partijen verschijnen, en Mr. Jérôme SOHIER, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, hebben hun opmerkingen naar voren gebracht.

De heer Christian AMELYNCK eerste auditeur, is gehoord in zijn andersluidend advies.

Titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is toegepast.

III. UITEENZETTING VAN DE FEITEN

III. 1. Op een niet nader bepaalde datum hebben professor Claudine HEINRICHS en dokter Cécile BRACHET een verslag opgesteld met de titel “Rapport concernant deux cas récents d’enfants présentant une intoxication à la testostérone par passage transcutané de testostérone présente dans l’environnement, à cause de l’application cutanée par leur père d’un gel de testostérone 10%”.

III. 2. Op grond van dat verslag heeft de commissie voor geneesmiddelen voor menselijk gebruik, afdeling Geneesmiddelenbewaking, op 11 februari 2011 een advies geformuleerd waarin zij zich ermee akkoord

verklaard dat de aflevering van preparaten die meer dan 2,5% testosteron bevatten verboden moet worden.

III. 3. Op 5 juli 2011 heeft de verwerende partij de afdeling Wetgeving van de Raad van State verzocht binnen een termijn van dertig dagen advies te verlenen over een ontwerp van koninklijk besluit houdende verbod van aflevering van geneesmiddelen voor cutaan menselijk gebruik met een concentratie aan testosteron hoger dan 2,5%.

De afdeling Wetgeving heeft op 26 juli 2011 zijn advies gegeven met betrekking tot dat ontwerp. Het gaat om advies nr. 49.955/1/V.

III. 4. Een koninklijk besluit van 26 oktober 2011 verbiedt de aflevering van geneesmiddelen voor cutaan menselijk gebruik met een concentratie aan testosteron hoger dan 2,5%.

Dat besluit bevat geen enkele bijzondere bepaling wat betreft de inwerkingtreding ervan.

Het is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 13 januari 2012.

Het is gewijzigd bij een koninklijk besluit van 19 november 2012 dat bekendgemaakt is in het Belgisch Staatsblad van 5 december 2012. Dat besluit bepaalt zich ertoe een artikel 1/1 in te voegen dat luidt als volgt: “Artikel 1 is niet van toepassing op pleisters voor transdermaal gebruik.”

Dat is de bestreden handeling.

IV. ONTVANKELIJKHEID

IV.1. Standpunten van de partijen

De verzoekende partijen doen in hun verzoekschrift niet direct blijken van hun belang om in rechte op te treden.

Zij maken gewag van hun hoedanigheid van doctor in de geneeskunde, zonder een titel van geneesheer-specialist te vermelden.

Zij voeren aan dat zij behandelingen toedienen tegen hormoondeficiënties en behandelingen ter preventie en verlichting van ouderdomsverschijnselen.

Dokter Thierry HERTOOGHE verstrekt als enige inlichtingen over de ervaring die hij verworven heeft “inzake behandelingen tegen hormoondeficiënties en behandelingen ter preventie en verlichting van ouderdomsverschijnselen, gemeenzaam gekend onder de benaming “anti-ouderdomsgeneeskunde”.

De verzoekende partijen stellen dat personen die lijden aan testosteroninsufficiëntie 35 tot 40 % vertegenwoordigen van de patiënten van dokter HERTOOGHE en 10 tot 20 % van de patiënten van de dokters Alain WALRAEVENS en Peter WOLLAERT.

Ze maken over het algemeen gewag van het feit dat ze zelf behandeld worden met een testosterongel met een concentratie van 10 %.

In haar memorie van antwoord voert de verwerende partij aan dat de verzoekende partijen geen rechtstreeks belang hebben bij de zaak.

Zij beweert dat zij “noch producenten, noch verkopers zijn van geneesmiddelen of preparaten waarvoor krachtens de bestreden handeling een verbod geldt”, maar dat zij na medisch onderzoek van hun patiënten hooguit dat type geneesmiddel konden voorschrijven.

Zij is van oordeel dat een patiënt niet het recht heeft om zijn arts te raadplegen om een welbepaald geneesmiddel voorgeschreven te krijgen, aangezien dit erop zou neerkomen dat de arts gedegradeerd wordt tot commercieel tussenpersoon, dat niet kan worden ingestemd met de stelling volgens welke de bestreden handeling ertoe leidt dat de verzoekende partijen een deel van hun patiënten zullen verliezen, dat deze stelling onjuist is en de beschreven gevolgen ervan louter hypothetisch zijn en dat, ook al zou het belang van de verzoekende partijen worden erkend, het nog maar over een onrechtstreeks belang zou gaan, aangezien zij slechts onrechtstreeks getroffen zouden worden door het verbod op de geneesmiddelen in kwestie.

De verwerende partij werpt voorts op dat de verzoekers zich evenmin kunnen beroepen op een rechtstreeks belang door gewag te maken van hun hoedanigheid van patiënten die behandeld worden met een testosterongel, dat “de bestreden handeling op geen enkele wijze hun recht aantast om een behandeling te genieten die aangepast is aan hun ziektebeeld”, dat zij het recht hebben om verzorgd te worden, maar hoegenaamd niet om “te eisen dat hun arts hen een welbepaald geneesmiddel voorschrijft”.

In hun memorie van wederantwoord stellen de verzoekers dat verordenende handelingen aangevochten kunnen worden door alle personen op wie ze van toepassing zijn, door de personen op wie ze bedoeld zijn om

toepassing te vinden en door de personen die, ook al zijn ze er niet echt aan onderworpen, er rechtstreeks de gevolgen van ondervinden, dat zij rechtstreeks benadeeld worden door de bestreden handeling in hun hoedanigheid van arts die behandelingen voorschrijft met een testosterongel met een concentratie van 10%, alsook in hun hoedanigheid van patiënt, dat die behandeling volgt op een grondig medisch onderzoek, dat de andere geneesmiddelen die testosteron bevatten geen afdoende behandeling mogelijk maken van het merendeel van de patiënten die aan hypogonadisme lijden, dat het aanbrengen van een testosterongel de afdoende behandeling blijkt omdat daarmee de dosering beter aangepast kan worden gedurende de hele behandelingsperiode, dat de bestreden handeling hun therapeutische vrijheid aantast doordat ze hen de mogelijkheid ontnemt om hun patiënten een afdoende behandeling voor te schrijven en dat dit verbod eveneens rechtstreekse gevolgen heeft voor hun beroepsactiviteit.

IV.2. Beslissing van de Raad van State

Het voorschrijven van het geneesmiddel in kwestie is verboden op grond van een advies van de commissie voor geneesmiddelen voor menselijk gebruik.

De verzoekers, die tegelijk artsen en patiënten zijn die met het geneesmiddel in kwestie behandeld worden, kunnen zich slechts beroepen op een rechtstreeks en wettig belang om de nietigverklaring te vorderen van een dergelijk besluit op voorwaarde dat zij aantonen dat dit besluit geen rechtsgrond heeft.

De ontvankelijkheid van het beroep wat betreft het belang, is derhalve onlosmakelijk verbonden met de grond van de zaak.

V. ENIG MIDDEL

V. 1. Standpunten van de partijen

De verzoekende partijen ontleen een middel “aan machtsoverschrijding, aan schending van de op straffe van nietigheid voorgeschreven substantiële vormvereisten, aan schending van artikel 23 van de Grondwet, aan schending van het algemeen administratiefrechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur, van de verplichting om voor elke bestuurshandeling te steunen op juiste, relevante en aanvaardbare motieven, aan kennelijke dwaling omtrent de beoordeling, aan schending van de therapeutische vrijheid, van artikel 11 van koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, van artikel 73 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en

uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en van het algemeen rechtsbeginsel van de proportionaliteit”.

De verzoekende partijen betogen dat de bestreden handeling een schending inhoudt van de “standstill-verplichting” die vervat is in artikel 23 van de Grondwet, dat ze “leidt tot een aanzienlijke vermindering van het beschermingsniveau dat door de bestaande bepalingen werd geboden”, dat zij op tien tot veertig procent van hun patiënten niet de gepaste behandeling kunnen toepassen, dat zij die behandeling niet meer kunnen genieten en dat er zonder enige rechtvaardiging afbreuk gedaan wordt aan hun therapeutische vrijheid “zonder dat er motieven zijn die verband houden met het algemeen belang en die een dergelijke achteruitgang rechtvaardigen”.

Zij stellen dat, zelfs indien aangetoond zou zijn dat in bepaalde gevallen het aanbrengen van een gel die tien procent aan testosteron bevat niet gerechtvaardigd is, dat in heel wat gevallen wel aanbevolen is, op zijn minst voor de patiënten die zij behandelen.

Zij beweren dat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel geschonden heeft.

In haar memorie van antwoord werpt de verwerende partij op dat met de bestreden handeling niet aanzienlijk geraakt wordt aan de bescherming van de gezondheid van de verzoekers zelf, in hun hoedanigheid van patiënt, dat de Koning, met het oog op de bescherming van de gezondheid, zoals dit voorgeschreven wordt bij artikel 23 van de Grondwet, de verkoop en de aflevering van een geneesmiddel kan verbieden, wanneer het een van de tekortkomingen vertoont of dreigt te vertonen die beschreven worden in artikel 7, § 1, eerste lid, van de wet van 25 maart 1964 op de geneesmiddelen, dat de bestreden handeling niet de oorzaak is van enige vermindering van de bescherming van de gezondheid, dat “indien ervan uitgegaan wordt, quod non, dat de bestreden handeling geacht kan worden te leiden tot een vermindering van het beschermingsniveau dat voordien geboden werd, dan nog zou moeten worden vastgesteld dat die vermindering verre van aanzienlijk is”, zodat de werking van de “standstill-verplichting” die voortvloeit uit artikel 23 van de Grondwet, niet aangetast zou worden, dat de “standstill-verplichting” niet absoluut is, dat ervan kan worden afgeweken om redenen die verband houden met het algemeen belang, dat in casu dergelijke motieven voorhanden zijn, aangezien de bestreden handeling steunt op de bedoeling om de “exogene intoxicatie van kinderen” te vermijden, en dat dergelijke gevallen van intoxicatie reeds gerapporteerd zijn.

De verwerende partij werpt voorts op dat de bestreden handeling de therapeutische vrijheid van de verzoekers niet aantast, dat deze vrijheid in verhouding moet staan tot de dwingende noodzakelijkheden binnen de volksgezondheid en dat, gesteld dat aangetoond wordt dat deze vrijheid daadwerkelijk aangetast wordt, dit gerechtvaardigd wordt door de overwegingen van algemeen belang die aan de bestreden handeling ten grondslag liggen.

De verwerende partij ontkent dat zij een kennelijke beoordelingsfout zou hebben begaan, of het beginsel van behoorlijk bestuur of het evenredigheidsbeginsel zou hebben geschonden, en stelt dat ze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft toegepast door het advies te volgen van de commissie voor geneesmiddelen voor menselijk gebruik.

De verzoekende partijen herhalen in hun memorie van wederantwoord de argumenten die in hun verzoekschrift voorkomen.

Zij stellen dat de bestreden handeling aanleiding geeft tot een “aanzienlijke ondermijning van het recht op bescherming van de gezondheid van de personen”.

Zij betogen dat de testosterongel met een concentratie van 10 % die door de bestreden handeling verboden wordt, geen louter “comfort-geneesmiddel” is.

Zij trachten met lange uiteenzettingen aan te tonen dat het motief inzake de bescherming van de gezondheid dat als rechtvaardiging dient voor het bestreden koninklijk besluit niet afdoende of onjuist is en dat het overdreven of niet geschikt is ten opzichte van het door de overheid nagstreefde doel.

Zij stellen inzonderheid dat:

- de leden van de commissie voor geneesmiddelen voor menselijk gebruik die een advies hebben gegeven ter voorbereiding van de bestreden handeling geen voldoende en geen erkende ervaring hebben inzake hormonale behandelingen;
- er in 2010 slechts twee gevallen van besmetting aan het licht gekomen zijn, terwijl meer dan 1.200 patiënten door hen behandeld zijn met een testosterongel met een concentratie van 10% gedurende datzelfde jaar 2010;
- de leden van de eenheid Pediatrische Endocrinologie die het verslag hebben opgesteld dat aan het bestreden verbod ten grondslag ligt geen melding hebben gemaakt van blijvende gevolgen bij kinderen die besmet zouden zijn, noch hebben aangetoond dat de testosterongel de werkelijke besmettingsbron was;
- dat verslag gegrond is op geïsoleerde gevallen en geen licht werpt op de oorzaken van de gerapporteerde besmetting;

- er geen enkel grootschalig onderzoek gevoerd is naar het fenomeen van besmetting van de familie en kennissen van personen die behandeld worden met testosterongel;
- geen enkel onderzoek gericht was op de gevolgen voor patiënten die behandeld worden met een testosterongel met een concentratie van 10%, van het verbod om dat geneesmiddel te gebruiken, zodat er geen onderzoek heeft plaatsgevonden naar de gevolgen van de bestreden handeling wat betreft de verhouding tussen “voordelen/risico’s”;
- de maatregel die in de bestreden handeling vervat ligt contraproductief is, aangezien de familie en kennissen van de patiënten die behandeld worden met een testosterongel met een concentratie van 1% of 2,5 %, meer risico lopen op besmetting daar er een grotere hoeveelheid gel moet worden gebruikt;
- de overheid minder dwingende maatregelen kon treffen dan het loutere verbod van geneesmiddelen voor cutaan gebruik met een concentratie aan testosteron van meer dan 2,5%, door te verplichten op de tubes testosterongel waarschuwingen aan te brengen met vermelding van de onontbeerlijke voorzorgsmaatregelen bij gebruik of door de aflevering ervan voorlopig te verbieden in afwachting van de resultaten van een wetenschappelijke studie.

In hun laatste memorie betogen de verzoekende partijen dat injecties met dosissen van 250 mg testosteron of tabletten die via orale weg moeten worden ingenomen geen afdoende behandeling zijn voor veel patiënten, dat deze behandelingen geen vervanging zijn van het gebruik van testosterongels met een concentratie van meer dan 2,5%, dat in de meeste gevallen van hypogonadisme de afdoende behandeling bestaat in het aanwenden van een gel op de huid, dat de patiënt zich, met een gel met een concentratie van maximaal 2,5 %, zoals opgelegd wordt in de bestreden handeling, gemiddeld vier tot tien keer zo vaak moet insmeren en op een oppervlakte dat gemiddeld vier tot tien keer zo groot is, dat de gels met een geringe concentratie minder goed geabsorbeerd worden door de huid, dat er dus sprake is van een aanzienlijke aantasting van het recht op bescherming van de gezondheid van de verzoekers en van hun patiënten, dat door de aflevering te verbieden van gels met een concentratie aan testosteron van meer dan 2,5% de verwerende partij het risico op een aantasting van de gezondheid van andere personen aanzienlijk vergroot, dat het risico van besmetting van de familie en kennissen van de patiënt groter is, aangezien de gel in grotere hoeveelheden en op grotere oppervlakten wordt aangebracht, zodat derden, en dus ook kinderen, daarmee makkelijker in contact kunnen komen.

De verzoekende partijen benadrukken dat de bestreden handeling steunt op het verslag van twee artsen van de eenheid Pediatrische Endocrinologie van het Universitair Kinderziekenhuis Koningin Fabiola, dat dat verslag op geen enkel precies en controleerbaar wetenschappelijk gegeven steunt, dat de conclusies van dat verslag verre van zeker zijn, dat de genomen

maatregel niet in verhouding staat tot het nagestreefde doel, dat het proportionnaliteitsbeginsel geschonden kan zijn ook wanneer geen klaarblijkelijke vergissing is begaan, dat de verwerende partij in casu een dergelijke vergissing heeft begaan, aangezien de bestreden handeling op geen enkele geldige rechtvaardiging steunt en die klaarblijkelijke vergissing des te duidelijker is daar met de getroffen maatregel het nagestreefde doel niet wordt bereikt.

V. 2. Beslissing van de Raad van State

Artikel 23 van de Grondwet luidt als volgt:

“ Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.
Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.
Die rechten omvatten inzonderheid : [...] 2° het recht op sociale zekerheid, bescherming van de gezondheid en sociale, geneeskundige en juridische bijstand; [...]”.

Deze bepaling vormt geen directe grondslag voor het recht op bescherming van de gezondheid.

Het woord “daartoe” aan het begin van het tweede lid wijst er immers op dat het optreden van de wetgever vereist is om daaraan nadere invulling te geven.

Deze bepaling bevat een “standstill-verplichting” die eraan in de weg staat dat het beschermingsniveau van de bedoelde rechten verminderd wordt.

Evenwel zijn alleen de verminderingen die aanzienlijk genoeg zijn, verboden. De bestreden handeling ontleent een rechtsgrond aan artikel 7, § 1, van de wet van 25 maart 1964.

Deze bepaling luidt als volgt:

“ De Koning kan de levering van geneesmiddelen verbieden en het geneesmiddel uit de handel nemen, wanneer Hij op advies van de betrokken Commissie bedoeld in artikel 6, § 1, elfde lid, oordeelt dat het een geneesmiddel betreft : [...] - waarvoor de afweging van voordelen en risico's onder de toegelaten gebruiksvoorwaarden niet gunstig is”.

Bij artikel 1 van het bestreden koninklijk besluit wordt op grond van deze wetsbepaling “de aflevering (verboden) van geneesmiddelen (...) voor cutaan menselijk gebruik met een concentratie aan testosteron hoger dan 2,5 %”.

De verzoekende partijen benadrukken in hun verzoekschrift en in hun memories dat dat koninklijk besluit de oorzaak is van een aanzienlijke ondermijning van het recht op bescherming van de gezondheid dat door de Grondwet wordt gewaarborgd.

Zij komen er evenwel niet toe zulks te bewijzen.

De bestreden handeling verhindert de verzoekers geenszins om geneesmiddelen voor cutaan gebruik te blijven voorschrijven en gebruiken op voorwaarde dat ze geen concentratie aan testosteron bevatten van meer dan 2,5 % of zelfs van geneesmiddelen met een hogere concentratie op de enkele voorwaarde dat ze niet dienen voor cutaan gebruik.

Afgezien daarvan betreft de bescherming waarvan sprake is in artikel 23 van de Grondwet niet alleen de verzoekende partijen. Zij geldt eveneens voor elke in België gevestigde persoon.

In die context moet de Koning, op grond van artikel 7, § 1, van de wet van 25 maart 1964, er door een aangepaste regelgeving voor zorgen dat vermeden wordt dat het gebruik door bepaalde personen van een geneesmiddel waarmee hun gezondheid verbeterd kan worden de rechtstreekse of onrechtstreekse oorzaak is van een aantasting van de gezondheid van andere personen.

De therapeutische vrijheid waarop de verzoekende partijen zich beroepen onder verwijzing naar artikel 11 van koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen en artikel 73 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, kan niet in de weg staan aan een dergelijke regelgeving.

Het staat aan de bevoegde overheid om na te gaan welke maatregelen vereist zijn voor het afleveren van geneesmiddelen.

Een van die maatregelen kan het verbod zijn van een geneesmiddel dat voorheen wel toegestaan was.

Die maatregelen zijn regelmatig indien ze steunen op een of meer motieven die materieel juist zijn en die op regelmatige wijze omschreven en

beoordeeld zijn. De Raad van State oordeelt over de wettigheid ervan, maar niet over de vraag of ze al dan niet opportuun zijn.

In casu steunt het bestreden verbod op een advies van de commissie voor geneesmiddelen voor menselijk gebruik waarin zij zich niet-akkoord verklaart met de aflevering van preparaten die meer dan 2,5% testosteron bevatten.

Dat advies blijkt evenwel in zeer beknopte bewoordingen te zijn gesteld en verwijst enkel naar een “Rapport concernant deux cas récents”, waarover verder niets wordt gepreciseerd. Bovendien gaat het enkel om een gedachtewisseling tussen de leden van die commissie, zonder dat er een andere rechtvaardiging wordt gegeven voor het verbod op de aflevering van de desbetreffende bereiding.

Het middel is gegrond in zoverre het ontleend wordt aan schending van de verplichting om voor elke bestuurshandeling op juiste, relevante en aanvaardbare motieven te steunen.

Daaruit volgt dat de verzoekende partijen van een voldoende belang doen blijken om in rechte op te treden.

OM DEZE REDENEN BESLUIT :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het koninklijk besluit van 26 oktober 2011 houdende verbod van aflevering van geneesmiddelen voor cutaan menselijk gebruik met een concentratie aan testosteron hoger dan 2,5 %, zoals het gewijzigd is bij het koninklijk besluit van 19 november 2012.

Artikel 2.

Dit arrest zal bij uittreksel bekendgemaakt worden in het Belgisch Staatsblad.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 525 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de
VIe kamer op achttien juni tweeduizend dertien, door :

de heer Paul LEWALLE,	staatsraad, wnd. voorzitter,
Mevr. Pascale VANDERNACHT,	staatsraad,
de HH. David DE ROY,	staatsraad,
Charles-Henri VAN HOVE,	toegevoegd griffier

De toegevoegd griffier

De wnd. voorzitter

Charles-Henri VAN HOVE

Paul LEWALLE

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63, EERSTE LID,
VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**